

Na co ve sportu
sáhl, v tom uspěl,
než ho zastavil
nešťastný **ÚRAZ**

NA SNOWBOARDU.

Od té doby je Marek Schneider odkázán na vozíček. Jeho to však nezlomilo. Půl roku po pádu už seděl na lyži a znovu řádl na svahu.

ESTER GEROVÁ

Když byl malý kluk, fascinovala ho požárnícká auta s blikáčkami a žebříky. Později se sny Marka Schneidra přesunuly na hory. Chtěl se tu stát záchraňákem a létat ve vrtulníku. Ani ve dvou letech, kdy se poprvé postavil na lyže, však netušil, že ho na celý život polapí sport.

V jedenácti začal dělat judo, tehdy ještě „za trest“. Rodiče ho dali na sportovní školu, aby nezlobil. Ve čtrnácti mu však učaroval snowboard. „Bylo to v té době dost punkové, šlo spíš o takové hnutí. Bylo krátce po sametové revoluci a já jsem byl poprvé v Americe, kde to tehdy vypadalo o dost jinak než teď. Nebylo to jen o sportu, ale spíše o poznávání celé plane-

MAREK SCHNEIDER (33)

Věčný optimista a nezkrotný sportovec se narodil v Praze. Když mluví o svém vozíčku, nebere si servítky, nazývá ho „kriplkára“. Má rád, když ho lidé přijímají takového, jaký je, bez lítosti, bez hraného zájmu. I přes své postižení rad jezdí na lyži, kajaku a čtyřkolce. Jeho nejoblíbenější horou je Mount Bachelor v Oregonu a Vail Pass v Coloradu.

ty, nových kultur, nových lidí, nového světa,“ vzpomíná Marek Schneider.

Na zasněžených svazích odhalil v sedmnácti letech i své další nadání. V Tatrách se potkal s divadelníky bratry Formanovými, kteří ho přesvědčovali, ať zkusí herectví. „Byla tam veselá parta, já něco předváděl a oni mi řekli, že mám talent na herectví. Naučil jsem se recitovat, zpívat, nakonec jsem přijímačky na alternativní větev DAMU udělal.“ Tato kariéra ho však příliš dlouho nelákala, školu nedokončil, i proto, že začal daleko více času trávit na snowboardu.

Americká zkušenost

Na prkně ho neučili speciální instruktoři, ale obyčejní kluci v Americe, kteří trávili na horách mládí stejně jako on. Užívali si na rozhraní amerických států Washington a Oregon adrenalinové dobrodružství. Bavilo je jezdit v náročném terénu, předvádět obtížné skoky s různými variantami triků.

„To je pro mě strop snowboardingu, pro opravdové jezdce. Zřejmě jsem kdysi mířil k tomu stát se jedním z těchto typů jezdců,“ říká.

Pak přišel z vteřiny na vteřinu přelom. Při jednom ze skoků v rakouském Hintertuxu si poranil páteř a od té doby je připojován k invalidnímu vozíku. „To, že se

takhle zraním, mě nikdy nepadlo. Říkal jsem si, že bych si jednou mohl šeredně zlomit nohu, ale tohle jsem nečekal,“ vrací se vzpomínkami k pádu.

Okamžitě musel řadu věcí přehodnotit a zásadně změnit priority. „Ač mi mnoho lidí pomáhalo, včetně nejlepších kamarádů a hlavně maminky, musel jsem se začít starat o holou existenci a teprve pak řešit ostatní.“

Od touhy jezdit ho však úraz neodradil. Neuplynulo ani půl roku a Marek už byl znovu na svahu, tentokrát na sedací lyži. První si půjčil v Janských Lázních, další už koupil v Americe. „Na začátku mi mnoho lidí muselo pomáhat, aby mě vůbec někdo zvedl, posadil na lyži. Pak jsem se sám naučil jezdit. Pádů jsem měl také dost, ale bez úrazu,“ vypráví.

Začal být úspěšný i v evropských a amerických závodech, splnil dokonce mezinárodní kritéria pro účast na paralympiádě. Cestu mu ale zamezila ta česká, která byla o něco přísnější.

Abyste si mohl svého koníčka užívat, sponzorují ho dvě firmy se sportovním oblečením a obuví. V jedné distribuční firmě pracuje na pozici team manažera, který má na starosti kolektiv jezdců, které jeho zaměstnavatel používá pro svou propagaci. „Snažím se, aby vše mezi firmou a jezdci klapalo, tak jak má. Vybírám nejlepší freeridery z Čech a Slovenska,“ dodává.

Kromě toho Schneider ještě vyrábí vozíčky pro invalidy. „Výrobky, co jsou teď na trhu, mi absolutně nevyhovují. Nejřív jsem upravoval stávající vozíčky, pak jsem začal shánět materiály a lidi, kteří je pro mě budou svářet. To byl jeden z prvních kroků, aby můj invalidní vozík vznikl,“ říká.

Jeho model je pohodlnější a mnohem více vydrží včetně průjezdu vodou či sprchování. „Lidé, kteří si ho ode mě koupí, jsou z něj nadšení a už o nich dále neslyším. Nestává se, že by přišli s reklamací. Rozhodně však z prodeje nechci dělat živnost,“ vysvětluje.

Kromě lyže se rád projede i na čtyřkolce v motokrosu. Má na ní speciální ruční řazení. „Cit sice v nohách mám, ale ten nepoužívám na řízení motorky. Všechno řídím jenom rukama.“ Při jízdě na okruhu brzdí jen přední brzdou. Je to pro něj opravdu náročné, přesto vydrží jezdit až patnáct minut v kuse. „Přestoupení z vozíku na něco, co mi vrací pohyb, je pro mě nejdůležitější,“ vypráví.

A baví ho i sjíždění vody na kajaku. Vyráží s ním hlavně do Mexika a Ameriky kvůli oceánu. Svezl se však i v Čechách, třeba na umělém kanálu v pražské Troji. Teď dokonce vymyslel a s kamarádem vyrobil loď pro dva. Vpředu pro vozíčkáře, vzadu pro nepostíženého člověka. Má umožnit postiženým jezdit o něco dříve v těžkých podmínkách.

Až bude starší a bude mít doježděno, chtěl by napsat knihu. Ale to ještě chvíli potrvá. ■

